

Dk. David deSilva , Ulimwengu wa Kitamaduni wa Agano Jipya , Kipindi cha 2, Kusoma 1 Petro Kufuatana na Heshima na Aibu.

© David deSilva na Ted Hildebrandt

Huyu ni Dk. David DeSilva katika mafundisho yake juu ya Ulimwengu wa Kitamaduni wa Agano Jipya. Hiki ni kipindi cha 2, Tukisoma 1 Petro Aliyepatana na Heshima na Aibu.

Kuzingatia muktadha wa kitamaduni na maadili ya heshima na aibu inaweza kuwa njia ya kusaidia sana kusoma kitabu cha Agano Jipya, maandishi ambayo yanatoka katika ulimwengu huo wa kitamaduni na kushughulikia hali zinazoundwa na ulimwengu huo wa kitamaduni.

Kuhusiana na 1 Petro haswa, inaonekana kwamba uzoefu wa mzungumzaji wa kuaibishwa ni kichocheo kikuu cha uandishi wa maandishi yenyewe. Kuna ushahidi katika 1 Petro kwamba hii ndiyo changamoto kuu inayowasilisha ambayo Petro anashughulikia. Kwa mfano, twasoma, endeleeni kuishi kwa heshima kati ya watu wa Mataifa, ili kwamba ingawa wanawasingizia ninyi kama kwamba ninyi ni watenda maovu, wayaone matendo yenu yenye heshima na kumtukuza Mungu siku ya kujiliwa kwake.

Angalia sana hapo kutajwa kwa tukio la kukashifiwa kwa upande wa Wakristo hawa wa mapema na wale walio nje ya kanisa. Kisha, baadaye kidogo, hii ni zawadi ikiwa, kwa ajili ya kumkumbuka Mungu, mtu huvumilia mateso, akiteseka bila haki. Inatajwa kuteswa au kutendwa vibaya kwa njia fulani, hasa kwa sababu ya kushikamana kwake na Mungu jinsi inavyoeleweka na kufuatwa katika kutaniko la Kikristo.

Katika sura ya 3, hata ikiwa unapaswa kuteseka kwa sababu ya haki, una pendeleo. Tunza dhamiri yako safi ili kwamba, unaposingiziwa, wale wanaoendelea kutumia vibaya mwenendo wako mzuri katika Kristo wapate kutahayari. Katika sura ya nne, ushahidi zaidi katika suala hili ni kwamba wao, ni kusema, majirani zako, wameachwa kwa sababu wewe hushiriki tena pamoja nao kwenye mafuriko yale yale ya tabia ya kufedhehesha, na hivyo wanakashifu.

Baadaye katika sura hiyohiyo, wapenzi, msifedheheshwe na jaribu kali linalotokea kati yenu. Badala yake, furahini kwa kadiri mnavyoshiriki mateso ya Kristo. Ikiwa unashutumiwa katika jina la Kristo, una pendeleo.

Mtu wa kwenu akiteseka kwa sababu ni Mkristo, usiaibike, bali umtukuze Mungu kwa sababu unaitwa kwa jina hilo. Kutokana na vifungu hivi vinavyoendelea katika

andiko lote la 1 Petro, tunaona kwamba mwandishi anazungumza na kundi la Wakristo wanaotukanwa, kutukanwa, kutukanwa, angalau katika kisa cha watumwa Wakristo katika nyumba za mabwana wasio Wakristo, kupigwa au kunyanyaswa kimwili kwa sababu ya kujitolea kwao kwa injili ya Kikristo na utendaji wake. Ni nini kinachochochea uchongezi, lawama, na katika visa fulani, kutendwa vibaya kimwili na watu wa nje? Kusudi la majirani wa Mkristo lingekuwa kutumia aibu kutumia mbinu za kudhibiti upotovu ili kurekebisha tabia potovu inayotegemea imani potovu.

Aibu ni aina ya udhibiti wa kijamii hapa. Kwa nini majirani wasio Wakristo wangeitikia kwa njia hii kwa waongofu, kwa Wakristo walioongoka katikati yao? Kwa mtazamo wa wasio Wakristo, kulikuwa na malalamiko ya haki ya kuwasilishwa dhidi ya vuguvugu la Kikristo lililokua katikati yake. Kwa mfano, tumaini la Kikristo linategemea kupinduliwa kwa amani ya Kirumi.

Wakristo walikuwa wanatazamia mwokozi, masihi, mfalme kweli ambaye angekuja kusimamisha ufalme wake duniani. Kwa hiyo, utaratibu wa sasa wa ulimwengu, juu ya uthabiti ambao watu wengi walifikiri kwamba ustawi wao ulitegemea, ulikuwa katika njia na ungehitaji kuondolewa ili kutoa nafasi kwa utimizo wa tumaini la Mkristo. Kwa hiyo, hawakuwa wafuasi wa amani ya Kirumi, ulimwengu wa Kirumi.

Pia, watu hao wasio Wakristo, walipotazama utendaji wa waongofu, waliona kwamba watu wema wenye kuogopa miungu sasa walikuwa wakiacha kuwapa miungu ambayo, ambayo upendeleo na zawadi zao wengi waliitegemea, heshima ambayo ilikuwa ni haki yao. Kwa hiyo, kadiri kanisa lilivyokua katika eneo fulani, wasio Wakristo wangeona, badala yake, kwamba chuki dhidi ya miungu yao ilikuwa ikiongezeka katikati yao. Pia waliona kwamba Wakristo walijitenga na karibu kila tafrija ya kiraia, tafrija, au hata hafla ya faragha au chakula cha jioni.

Kwa hiyo, wale waliogeukia dini ya Kikristo walionekana kuwa wameanza kutenda kwa njia zisizo za kijamii. Hii, bila shaka, inafungamana na kuepuka kwa Wakristo kuabudu sanamu kwa sababu, tena, karibu kila sikukuu ya kiraia au sikukuu ilikuwa karibu na ibada fulani ya sanamu. Hata karamu ya chakula cha jioni ya kibinafsi ingetia ndani, kama vile Wakristo wacha Mungu wangesema, neema, ambayo ingetia ndani tendo fulani la kuheshimu miungu au kutoa shukrani kwa miungu, labda kwa namna ya matoleo, kumwaga divai juu ya ardhi, au kutoa uvumba kwenye hekalu la nyumbani la mwenye nyumba katika nyumba ambamo karamu hiyo ilikuwa ikifanywa.

Kwa hiyo, mabadiliko haya ya tabia, mabadiliko haya ya utii, na mabadiliko haya ya tumaini yalisababisha majirani wasio Wakristo wa waongofu Wakristo, labda kwa kueleweka kabisa, kushangazwa na tabia mpya ya wenzao wa zamani, marafiki, na washirika wao, hata kutengwa au kutengwa, ambayo ni jinsi ningechukulia kitenzi katika 1 Petro 4:4. Sio tu kwamba wanashangaa, lakini kwa kweli, wametengwa. Neno la Kiyunani ksenizdontai wanafanywa kujisikia kama watu wa nje kwa tabia

yako mpya, ambayo huwatenga, wale ambao walikuwa wamejumuishwa pamoja nawe. Wakristo walikuwa na chaguzi kadhaa katika hali hii.

Wangeweza kukubali shinikizo la kijamii la aibu walilopewa na majirani zao. Wangeweza kuhusisha tena mazoea yale ambayo majirani zao walihitaji kutoka kwao ili wawachukulie kama washiriki wanaofaa na wanaounga mkono mfumo mkubwa zaidi. Au wangeweza kuchagua dhidi ya ukarabati huo.

Wangeweza kutafuta njia za kushika uzoefu wao wa kuaibishwa ili kwamba matukio haya ya aibu yasiwadhoofisha na yasingezima moto wa maisha yao mapya katika Kristo. Petro wa Kwanza imeandikwa ili kuwasaidia Wakristo hawa kuchagua chaguo la mwisho, si kukubali shinikizo la kijamii la aibu, bali kutafuta njia za kukabiliana na uzoefu wa aibu, ingawa walikuwa na hisia sana. Walikuwa ni watu wanaojali heshima.

Walikuwa makini sana kwa athari mbaya ya uzoefu huo. Sasa, mwandishi anatumia mikakati kadhaa ya kupotosha aibu na kupunguza athari zake. Kwanza, anaiweka hadhira yake dhidi ya majaribio ya jirani yao ya kuwaaibisha kwa kueleza kwa nini hukumu ya watu wa nje kimsingi ina dosari na si kiashirio cha kutegemewa cha thamani ya kweli ya mwongofu.

Pili, anawalinda zaidi kwa kutafsiri tena uzoefu wa aibu na kukataliwa kwa njia ambayo kuendelea upinzani na uvumilivu huibuka kama jibu zuri kwa hali yao. Mwandishi pia anachangia kwa njia chanya sana katika malezi yao ya utambulisho kwa kuzungumza kwa urefu fulani juu ya msingi wa heshima yao kama Wakristo, kwa kuthibitisha heshima ya kweli ya kikundi mbele za Mungu, na pia kwa kuelekeza mtazamo wao kwa watu wengine ambao vile vile wangerudisha heshima yao kwa msingi wa utii wao kwa Kristo, utii wao kwa wito wa Mungu. Kwa hivyo, kama njia ya kuingia kwenye mkakati wa kimaadili, mkakati wa kichungaji wa 1 Petro, tunaweza kwanza kufikiria jinsi mwandishi anavyowaondoa wasio Wakristo kutoka kwa mahakama ya sifa ambayo ni muhimu ili aibu wanayopata Wakristo iwe rahisi kubeba, inakuwa chini ya maana kwa maana ya Mkristo mwenyewe ya heshima.

Mwandishi wa 1 Petro anawakumbusha wasikilizaji kwamba walifanya uamuzi makini wa kujitenga na maisha yao ya awali, ambayo yanabaki kuwa mtindo wa maisha wa watu wanaowazunguka. Wageuzwa-imani walikuwa wamekataa kufanya yale ambayo Wasio Wayahudi wenzao walipenda kwa sababu waliona njia ya maisha ambayo walikuwa wakiitiwa kuwa nayo kuwa njia yenye kuheshimika zaidi, kufanya yale ambayo Mungu anataka, kinyume na yale ambayo Mungu anakataa kuwa yasiyo na thamani au hata kuwa yenye kuchukiza. Uongofu wao kwenye Ukristo wenyewe ulikuwa ni hukumu juu ya majirani zao na, hivyo, hukumu juu ya uwezo wa jirani yao wa kutofautisha kati ya kile ambacho ni cha heshima na kisichostahiki.

Majirani wa mwongofu huyo waliishi maisha yasiyo ya heshima. Mwandishi anaendelea kuwakumbusha wasikilizaji ukweli huu. Katika sura ya 4, mstari wa 3, anazungumza kuhusu majirani wasio Wakristo ambao bado wanajiingiza katika matendo machafu, tamaa chafu, uchawi wa ulevi, karamu, karamu, na ibada za sanamu zisizofaa.

Anazungumza juu ya maisha yao kama mafuriko ya maisha duni. Anaeleza kwamba uadui wa majirani na tamaa yao ya kuwaaibisha waongofu hutokana na hisia za majirani zao za kutengwa na waongofu Wakristo, ambao kwa kweli wamefanya vyema kujitenga na tabia ya dhambi ya jirani zao. Majirani wasio Wakristo wanaomdharau mwongofu Mkristo ndio wanaoelekea kwenye anguko kwa sababu ya kutotii neno, kwamba kila neno ambalo waongofu wamelitii na kwamba, kwa hiyo, litawaletea heshima.

Na kwa hivyo, mwandishi, katika barua yote, anawaonyesha watu wa nje, wasio Wakristo, kama wale ambao wako machoni pa Mungu, hatimaye wale waliopotoka, wale ambao wako nje ya mstari. Kwa hiyo, aibu yoyote ambayo hawa wapotovu, wasio Wakristo, wanaweka juu ya Wakristo haipaswi kuchukuliwa kwa uzito. Inatoka kwa wasio Wakristo kutengwa na Mungu na ukweli wa Mungu na inaweza tu kuwapotosha Wakristo ikiwa wangekubali.

Njia ya maisha ya zamani ya mwongofu, ambayo inabaki kuwa maisha ya jirani asiye Mkristo, inasemwa kuwa giza, ambayo ni taswira ya kawaida katika ulimwengu wa kale, lakini ikiendelea katika ulimwengu wa kisasa, picha ya ujinga, kwa kukosa maarifa, kutokuwa na ukweli wote ili mtu aweze kuunda maoni yenye kutegemeka kuhusu ukweli. Mwandishi anazungumza juu ya njia tupu ya maisha iliyorithiwa kutoka kwa mababu. Hili ni ukumbusho kwa waongofu si tu juu ya maisha yao ya zamani na kutokuwa na thamani ya maisha yao ya zamani ya kabla ya Ukristo bali pia njia ya maisha ambayo majirani zao wanaendelea kuishi.

Ni maisha ya kupatana na tamaa na matamania ya mtu, yanayoamshwa katika ujinga badala ya msingi wa ujuzi unaotegemeka wa kile ambacho kilikuwa cha thamani, kinachotamanika, au kizuri kweli. Basi, majirani wasio Wakristo wanajaribu kuwaaibisha Wakristo warudi katika njia ya maisha isiyo na heshima, yenye mipaka zaidi. Kwa hivyo, lawama zao ni kashfa tu, kama mwandishi anavyosema, usemi mbaya usio na msingi.

Ni ujinga wa watu wapumbavu ambapo maisha matukufu ya mwongofu wa Kikristo yataonyesha kuwa hivyo. Mwandishi pia anapendekeza kwamba sio Wakristo ambao wako kwenye kesi hapa katika suluhu hii ya kuaibishwa na kufedheheshwa. Ni kweli wasio Wakristo ambao wako kwenye kesi na kuthibitishwa vibaya.

Kwa mkakati huu, ningetupeleka kwanza kwa mwanafalsafa wa Stoiki Epictetus, ambaye alisitawi karibu 80 hadi 100 AD. Kwa hivyo, baada ya kipindi cha Agano Jipya

hai, lakini bado inasaidia sana. Epictetus anaandika, ikiwa yule aliye na mamlaka juu yenu atasema, Mimi ninawaona ninyi kuwa ninyi ni waovu na mchafu, ni nini hasa kimekupata? Umetamkwa kuwa wewe ni mwovu na unajisi na si chochote zaidi.

Ikiwa mtu huyo angetoa hukumu juu ya syllogism fulani na akatangaza kuwa ninahukumu taarifa hiyo, ikiwa ni mchana, kuna mwanga, kuwa uongo, nini kimetokea kwa syllogism? Nani anahukumiwa katika kesi hii? Nani amehukumiwa? Syllogism au mtu ambaye ameunda hukumu ya uwongo juu yake? Je, basi mwenye hekima anapaswa kumtilia maanani mtu asiye na maagizo wakati yule wa pili atakapotoa hukumu juu ya kilicho kitakatifu na kisicho kitakatifu, juu ya kile ambacho ni cha haki na kisicho haki? Mwandishi wa 1 Petro anajihusisha na aina sawa ya mabishano kama Epictetus katika sura ya pili ya waraka wake. Badala ya syllogism, ingawa, kuhukumiwa, tulichonacho ni Yesu kuhukumiwa. Je, Yesu anatambulika kuwa jiwe la pembeni la thamani, lenye kuheshimiwa, au je, Yesu anachukuliwa kama jiwe lililokataliwa, la kukataliwa na wanadamu? Akitumia lugha kutoka katika maandiko ya Agano la Kale, kutoka Zaburi 118, 117 katika tafsiri ya Kigiriki ya Septuagint, Petro anazungumza kuhusu Yesu kama jiwe lililo hai, lililokataliwa kuwa lisilo na thamani na wanadamu, lakini chaguo na thamani machoni pa Mungu.

Jiwe walilolikataa waashi likawa jiwe kuu la pembeni. Kwa hivyo, ni nani anayehukumiwa hapa? Jiwe? Hapana, bali wajenzi wanaolikataa jiwe. Wanaonyeshwa kuwa walifanya maoni ya uwongo kuhusu thamani ya jiwe hili kwa sababu Mungu amelichagua jiwe hilo kuwa jiwe kuu la pembeni, na wajenzi hawakulielewa.

Walilichukulia jiwe hilo kama kizuizi cha kutupwa cha kuondolewa. Kwa hiyo, andiko, andiko la Zaburi, linakuwa tamko lenye mamlaka kwamba makadirio ya wanadamu, wajenzi, au watu wa nje wasio Wakristo, sio neno la mwisho juu ya thamani ya mtu au kitu. Andiko lingine ambalo mwandishi anasuka ndani yake linatoka katika Isaya, sura ya 28.

Tazama, nimeweka katika Sayuni jiwe, jiwe kuu la msingi, la thamani, na mtu anayelitegemea hataibishwa. Kwa kuchanganya andiko hili la pili, mwandishi anabainisha makadirio ya Mungu kuwa ndiyo pekee muhimu, kama vile Mungu anavyoweza kufanya watu wa kutupwa walikatae, jiwe ambalo wajenzi walilikataa, kuwa, kwa kweli, jiwe la pembeni. Mwandishi huwaita wasikilizaji, huita hadhira yake, ili kukabiliana na hisia za aibu, za kuaibishwa na watu wa nje, kwa kukuza heshima ya kibinafsi kwa msingi wa mfano wa maadili na wema ambao wanajua kuheshimiwa, ndani na nje ya utamaduni wa Kikristo.

Kwa hivyo, kwa mfano, mara tu kufuatia aya katika 1 Petro ambayo tumekuwa tukizungumza juu yake, mwandishi anawahimiza wasikilizaji, kwa kutumia mada inayojulikana ya maadili ya kutawala tamaa, kutawala tamaa za mtu kwa ajili ya wema. Kwa hiyo, anaandika hivi: “Nawasihi ziepuke tamaa za mwili zinazopiga vita

nafsi yako, na kuuweka mwenendo wako kati ya watu wa mataifa yenye kuheshimika. Sasa, mada hii ya umilisi wa tamaa ilikuwa ya kawaida sana, moja katika mazungumzo ya maadili ya Stoiki na moja katika mazungumzo ya maadili ya Aristoteli.

Inakuwa jambo la kawaida kufikiri juu ya njia ya wema na, kwa hiyo, njia ya kuishi kwa heshima. Ni lazima tuzimiliki tamaa hizo ndani yetu, zile misukumo ndani yetu zinazotusukuma kuelekea maovu, ambazo zinalemaza kujitolea kwetu kwa wema. Na kwa hivyo mwandishi wa 1 Petro, hapa, anatumia mada hii kwa njia ya kuwasaidia Wakristo kujihakikishia wenyewe kwamba wao, kwa kweli, wanatimiza tamaa za juu za utamaduni kwao, za juu zaidi, ninapaswa kusema, maadili ya juu zaidi ya utamaduni kwao, hata kama watu wa nje hawatambui.

Katika jambo lingine linalohusiana na hilo, watumwa Wakristo wa mabwana wasio Wakristo wanawezeshwa na mwandishi kutenda kama walinzi wa mwenendo wao wenyewe, na kuhakikisha kwamba hawafanyi hivyo kwa njia ambayo inaweza kutoa sababu zisizo za lazima za adhabu. Katika kifungu hiki cha 220 na kinachofuata, mwandishi anaonekana kuhimiza utii kwa njia nyingi kwa mabwana wasio Wakristo, lakini hafanyi hivyo kwa njia ambayo inaondoa uwezo wao wa kupinga pale ambapo Mkristo, samahani, ninaendelea kusema kwamba, ambapo bwana asiye Mkristo anajaribu kumshurutisha mtumwa kufanya kitendo fulani ambacho kingekiuka uaminifu wake kwa Mungu mmoja. Hivyo, mtumwa anaweza kuvumilia namna fulani ya udhalilishaji na anaweza kukubali adhabu fulani kutokana na kujitolea kwake kudumisha dhamiri safi mbele za Mungu.

Na kile mwandishi anachofanya ni kumwambia mtumwa huyo, hilo linapotokea, usijali kuhusu hilo. Sio kwamba umekuwa mbaya. Hiyo ni wewe kusimama kwa ajili ya Mungu na kuteseka isivyo haki kwa ajili yake, na hivyo kumtia nguvu mtu asiye na uwezo mdogo katika ulimwengu wa Wagiriki na Warumi, mtumwa, kuendelea kufanya aina hiyo ya tabia ambayo inaongoza kwa bwana wake kutoa adhabu, kuwahakikishia kwamba wanaendelea hata hivyo katika upendeleo wa Mungu.

Mtumwa amepewa uwezo wa kutengeneza tathmini ya bwana wake mwenyewe. Ikiwa bwana ataepuka kumdhalilisha mtumwa Mkristo kwa kujitolea kwake kwa maadili na mazoea ya Kikristo, basi bwana huyo ni mwema na mpole, akitumia lugha ya 1 Petro 2:20. Lakini ikiwa bwana atamletea mtumwa Mkristo aibu na maumivu kwa sababu ya kujitolea kwake kwa maadili na mazoea ya Kikristo, basi bwana ndiye mpotovu na mpotovu. Hapa, tunayo lahaja ya swali hilo hilo.

Nani anahukumiwa hapa? Mtumwa au bwana? Mwandishi, 1 Petro, anasema katika tukio hili, ni bwana ambaye anahukumiwa kwa kama bwana huyo ataadhibu mwenendo mzuri wa Kikristo kati ya watumwa wake. Hatimaye, pamoja na mistari hiyo hiyo, mwandishi anauliza swali la kejeli, ni nani mtu ambaye atakuumiza ikiwa wewe ni mpenda mema? Hata hivyo, ukweli ni kwamba watu fulani wasio Wakristo

wanawaumiza Wakristo fulani ambao wenyewe wana shauku ya kufanya yaliyo mema machoni pa Mungu. Kwa hiyo, tunachopata hapa ni kwamba mwandishi anawasilisha wasio Wakristo wanaotenda bila mashiko kabisa kwa njia ambazo haziendani na matarajio yoyote ya kimantiki kwa tabia ya mwanadamu kwa sababu wao, kwa hakika, wanawaadhibu watu wanaotaka tu kufanya yaliyo mema machoni pa Mungu, yaani Wakristo waongofu.

Kunaweza kuwa na watu wengi kama hao, wengi wasio Wakristo, wanaotenda hivi, lakini hiyo haiwafanyi kuwa wale waliopotoka kweli. Na kwa hivyo, mwandishi anaendelea katika mstari unaofuata, hata kama ingetokea kuteseka kwa sababu ya haki, ungebahatika. Kinyume na matarajio yote ya kiakili, Wakristo wanateseka kwa fedheha na dhuluma kwa ajili ya uadilifu.

Hii haiashirii kuwa kuna kitu kibaya kwao, lakini badala yake kwamba kuna kitu ambacho ni kasoro kwa majirani zao ambao huitikia hivyo mabadiliko yao ya mtindo wa maisha. Mwandishi, kwa hivyo, katika barua yake yote ya kichungaji, aliwaweka wasikilizaji wake katika nafasi ya kuamua kama au la, aibu, lawama, au vikwazo vingine vya kijamii vinawekwa juu yao kwa haki, na kama sivyo, kupuuza uchungu, uzito, nguvu ya kijamii ya kuwekwa kwa aibu yoyote. Mtu anaweza kulinganisha tena kile ambacho 1 Petro anafanya na kile tunachopata katika maandiko ya falsafa ya Kigiriki-Kirumi.

Kwa mfano, maandishi ya Seneca, ambaye tulikutana naye katika hotuba ya kwanza akiwa mwanafalsafa na mwanasiasa wa karne ya kwanza, yameandikwa katika trakti inayoitwa *On the Constancy of the Wise Man*. Shule zote mbili, zikirejelea Wastoa na Waepikuro, shule zote mbili zinawahimiza kudharau majeraha na kile ambacho kivuli na mapendekezo ya majeraha ni matusi. Mtu hahitaji kuwa mtu mwenye busara ili kudharau majeraha na matusi, bali mtu mwenye akili timamu, anayeweza kujisemea mwenyewe, je, mimi au sistahili kuwa mambo haya yanipate? Ikiwa ninawastahili, hakuna tusi; ni haki, lakini ikiwa sistahili, anayefanya dhuluma ndiye wa kuona haya.

Kama tulivyoona wakati huo katika 1 Petro, mwandishi anatumia mkakati sawa na wasikilizaji wake wa Kikristo, akiwahimiza kuuliza maswali haya. Je, ninastahili aibu ninayopata? Je! nilifanya kosa lolote kihalali mbele ya Mungu? Ikiwa ndivyo, ninapaswa kuacha kuifanya. Ikiwa sivyo, ni wale watu walio nje ya kanisa ambao wanapaswa kuona haya kwa sababu wanatenda kinyume na kile ambacho ni cha heshima.

Sasa, katika waraka huu wote, pia tunampata Petro akifafanua upya uzoefu wa aibu kwa njia zinazowafanya sio tu kuwa rahisi kubeba bali kugeuza uzoefu wa aibu yenyewe kuwa mahali pa kupata heshima, ambapo heshima ni muhimu zaidi, yaani machoni pa Mungu. Mbinu moja anayotumia ni kusema juu ya majaribu mbalimbali ya walengwa kama msingi wa uthibitisho wa ukweli wa imani yao na kujitolea kwao kwa Mungu. Tunapata hili katika 1 Petro 1:6-7, na tena baadaye katika 4:12. Mungu

hutumia magumu ili kuthibitisha thamani ya mwenye haki au mtu mwenye hekima na kupima uhalisi, uhalisi wa wema wao kwa sababu mtu yeyote anaweza kuwa mwema wakati haina gharama yoyote.

Kwa hivyo, kifaa hiki cha kutunga. Je, utakuwa mwadilifu wakati inakugharimu? Ikiwa ndivyo, nimethibitisha ukweli wa kujitolea kwako kwa kile ambacho ni cha heshima. Lawama na kukataliwa kwa majirani zao huwa fursa kwa waamini kupata zaidi, tukiukuu kutoka kwa 1 Petro, sifa na utukufu na heshima wakati Kristo mwenyewe atakaporudi katika utukufu.

Hiyo ni 1 Petro 1:7 na 14. Pili, mwandishi anafafanua kuwa pembezoni mwa jamii kama jambo jipya la kawaida. Hataki uzoefu wa kutengwa uvutie kwa Wakristo waongofu wazo kwamba, hey, tuko mahali pabaya.

Tumepotoka kutoka kwa njia ya kawaida kutoka mahali tunapopaswa kuwa. Badala yake, mwandishi huwalinda waongofu dhidi ya kutengwa kwa sababu ya upinzani na kutoidhinishwa ambako wamekutana nao. Usishangae na hili, anaandika.

Usikatishwe tamaa na uzoefu huu. Mfano wa Yesu una jukumu muhimu sana, kwa mara nyingine tena, katika kurekebisha hali ya kutendewa kama mpotovu. Yesu ndiye kawaida mpya kwa waongofu Wakristo, na Yesu mwenyewe alipata uzoefu, au niseme, kielelezo cha Yesu mwenyewe kilikuwa kielelezo cha kupata heshima kupitia kukataliwa, kuvumilia dharau, na kuteseka.

Mwandishi hata anaandika kwamba ulikuwa ni mpango ulioamriwa kimbele wa Mungu uliotabiriwa kwa manabii kwamba Kristo angeingia katika utukufu ambao ungefuata baada ya mateso. Kwa hiyo, uzoefu wa Yesu unasawazisha uzoefu wa wanafunzi wa aibu, wa kuwekwa chini ya mbinu za kudhibiti upotovu wa jamii, na pia hutoa kielelezo kwa matarajio kwamba uvumilivu unaoendelea utaleta heshima, kama vile Yesu alipitia uharibifu wa mwisho, kukataliwa, kashfa, hukumu kama mhalifu, na kusulubishwa kwenye njia ya kuingia katika utukufu wa Mungu, ambayo inaweza kuongozwa na utakatifu wa Mkristo baada ya kutembea kwa utakatifu. uthibitisho na uzoefu wa baadaye wa heshima ya kudumu machoni pa Mungu. Kwa hiyo, mwandishi anaweza kuandika kwamba ni afadhali kuteseka kwa ajili ya haki, kwa ajili ya kutenda mema, Mungu akipenda, kuliko kwa ajili ya kutenda maovu, hasa kwa sababu Kristo naye aliteseka mara moja tu kwa ajili ya dhambi, mwenye haki kwa ajili ya watu wasio haki.

Au, hata zaidi sana, katika 1Petro 2:20 na baadaye Kristo naye aliteswa kwa ajili yenu, akawaachia kielelezo, mfuata nyayo zake. Tena, katika sura ya 4, mwandishi anatoa wito kwa uzoefu wa Yesu kama uzoefu wa mateso ya mtu kama kawaida mpya ya kumwilishwa. Kwa kuwa Yesu, samahani, kwa kuwa Kristo wakati huo aliteswa katika mwili, jivikeni silaha za nia iyo hiyo.

Mtu ambaye ameteseka katika mwili ameachana na dhambi ili aishi kwa muda wake uliobaki katika mwili, si kwa ajili ya yale ambayo watu wanatamani bali kwa ajili ya yale ambayo Mungu anataka. Mwandishi anaweza kuhusisha mahsusi mwisho wa hadithi ya Kristo na mwisho wa hadithi ya mfuasi kama mwisho wa heshima, kama, kwa mfano, katika 4:13, kufurahi kwa kadiri unavyoshiriki mateso ya Kristo, ili utukufu wake utakapodhihirika, mpate kujiinua kupita kiasi. Kwa sababu kielelezo cha Kristo ndicho njia iliyoamriwa na Mungu ya kuwaleta wanafunzi katika ulimwengu huu wenye hali duni hadi mahali pa heshima mbele za Mungu, wale wanaoshutumiwa au kuaibishwa kwa sababu ya jina la Kristo, kwa kweli, hatimaye, ndio walio na mapendeleo, ndio waliobarikiwa.

Kwa sababu Mungu yuleyule aliyemfufua Yesu kutoka kwa wafu na kumpa utukufu anawaita waongofu katika utukufu baada ya kuteseka kwa namna hiyohiyo kwa muda mfupi, sasa, hata katikati ya hili, kwa mfano, kutumia hadithi ya Kristo kama kielelezo cha kuthibitisha kwamba aibu ya kudumu ndiyo njia ya kupata heshima ya kudumu machoni pa Mungu, hata katikati ya hayo, mwandishi haoni kwamba waongofu wanakabiliwa na matatizo halisi yanayoweza kutokea kwa sababu majirani zao wanakabiliwa na matatizo ya kweli. kuwaaibisha, kuwakataa. Anajua kwamba sasa wanaishi kama watu ambao hawana tena uzoefu wa kuwa nyumbani katika jumuiya zao, ambao si wa kwao tena.

Na hivyo, anaweza kusema juu yao kama wageni wakaaji na kama watu wanaokaa kama wageni sasa, hata katika majiji yao ya asili. Kwa masharti haya, anakubali hisia zao za kweli za kuhama, lakini pia anasisitiza kuwa wao sio wageni wakaaji tu. Wanachaguliwa wageni wakaazi.

Wao ni wageni wakaaji waliochaguliwa kulingana na ujuzi wa Mungu tangu zamani, kama mwandishi anavyoiweka kutoka kwa anwani ya ufunguzi. Utambulisho huu wa mgeni mkaaaji ndani ya ugenini, ndani ya watu wa Mungu waliotawanyika, unawapa Wakristo waongofu utambulisho wa kihistoria unaotambulika kutoka kwa Maandiko kwa sababu watu wa Mungu walikuwa wametawanyika kihistoria, kwanza kwa ushindi wa Waashuri wa ufalme wa kaskazini wa Israeli, lakini pia kutazamia na kama matokeo ya ushindi wa ufalme wa kusini wa Yuda. Hii inashikilia lenzi nyingine ya kusawazisha kwa wanaoshughulikiwa kutafsiri uzoefu wao wenyewe.

Hisia yetu ya kuhamishwa, kwamba sasa tuko ughaibuni hata katika mji wetu wa asili, ni aina fulani ya utambulisho ambao watu wa kihistoria wa Mungu walipaswa kuvumilia karne nyingi zilizopita. Kwa hiyo, kuhamishwa kwao ndani ya jamii inayowakaribisha kunafaa kwa watu ambao wamekusanywa na kuwa watu wateule wa Mungu, Israeli mpya wa Wayahudi na wasio Wayahudi. Mwandishi pia anawahakikishia waamini kwamba upinzani na hasara waliyokuwa wakivumilia haikuwa ishara kwamba hawakupendezwa na Mungu bali ni kinyume chake.

Ni uthibitisho kwamba walikuwa wakielekea katika uelekeo kamili ambao Mungu alikuwa akiwaongoza. Katika ulimwengu wa kale, kama bado katika ulimwengu wa kisasa, kwa sababu tu kusema ukweli, bado ni aina ya majibu ya goti na mimi; ikiwa kitu kibaya kitatokea, nadhani, nilifanya kitu kibaya? Je, hii kwa namna fulani ni adhabu kwa kitu ambacho nimefanya? Hilo lilikuwa gumu sana katika kufikiri kwa watu katika ulimwengu wa kale. Ikiwa kitu kibaya kitakutokea, ni kwa sababu ya Mungu fulani, au katika utamaduni wa Kiyahudi, ni kwa sababu Mungu mmoja hana furaha na wewe.

Hata hivyo, mwandishi wa 1 Petro anawahakikishia wasikilizaji kwamba huu sio mfano wa kufasiri uzoefu wao; ni kinyume chake. Ukweli kwamba mambo mabaya yanatokea kwako inamaanisha kuwa uko katika mapenzi ya Mungu haswa. Tena, kwanza kabisa, kwa sababu ya kielelezo cha Kristo ambaye ninyi mnamfuata, ambaye aliingia katika utukufu kwa njia ya mateso.

Mwandishi anaweza kuandika juu yao kama watu wanaoteseka kulingana na mapenzi ya Mungu, ambayo ni dhana ngeni sana katika ulimwengu wa kale. Kwa kawaida, ingekuwa mateso kwa sababu ya mapenzi ya Mungu ambaye hakupendi au ambaye hakupendezwa nawe, lakini sasa unateseka kwa kupatana na mapenzi ya Mungu kwako kwa sababu ya mfano wa Kristo ambaye unafuata nyayo zake, ukiwa na tumaini la kuingia katika utukufu mbele za Mungu milele. Kwa msingi wa hili, mwandishi anasema jibu sahihi si kuepuka fedheha, si kuepuka matukio yasiyopendeza, bali ni kuendelea tu kuyakabidhi maisha yako kwa muumba mwaminifu huku ukiendelea kufanya yaliyo mema machoni pake.

Mwandishi anawakumbusha wasikilizaji kwamba ingawa mahali walipo wanaweza kujisikia vibaya kwa sasa kwa sababu wamehamishwa sana, kwa sababu wamepoteza mahali pao pa kuishi katika ulimwengu huu, na bado hawajaingia kikamilifu katika makao yao ya milele ili waweze kufurahia hali ya kuwa katika ufalme wa milele wa Mungu, mwandishi anawakumbusha kwamba ingawa hii haipendezi, waliacha maisha yao ya zamani kwa sababu nzuri sana. Mapema katika barua hiyo, Petro aandika kwamba ni Mungu mwenyewe aliyetayarisha kwa ajili ya ukombozi wao kutoka katika njia ya maisha isiyo na maana, kujitenga ambako ndiko sababu ya kuteseka kwao kwa sasa, lakini waliacha njia hiyo ya maisha isiyofaa kwa sababu nzuri sana, na kuteseka kwao sasa kupatana na mapenzi ya Mungu kunamaanisha kwamba wanasonga kwenye njia ambayo Mungu anataka wapate, ijapokuwa majirani zao wanaitikia kwa ukatili kama vile tu Yesu walivyoitikia kabla ya Yesu. Katikati ya lawama na matusi wanayostahimili, Mungu hata hivyo anaihusisha nafsi ya Mungu na waongofu kwa njia ya Roho wake Mtakatifu.

Kwa hiyo, Petro anaandika, ikiwa mnatukanwa kwa ajili ya jina la Kristo, mna baraka kwa sababu roho ya utukufu, ambayo ni roho ya Mungu, inakaa juu yenu. Badala ya kuwatenganisha na Mungu, mbali na kupendekeza kwamba wanateseka na ghadhabu ya Mungu, uvumilivu wa Mkristo wa majaribu badala yake unathibitisha

uhusiano wao wa karibu na Mungu, kwa kuwa wao hupitia kile ambacho mwana wa Mungu mwenyewe alipitia, na wanafurahia uhusiano wa karibu sana na Mungu ambao Roho Mtakatifu huwapa katikati ya majaribu yao. Waumini wanahakikishiwa kwa hilo kwamba uzoefu wao wa aibu, maumivu, na kutengwa haimaanishi kupoteza kibali cha Mungu, bali ni, kinyume chake, uthibitisho kwamba, kama mwandishi anavyosema, unasimama katika kibali cha Mungu.

Katika kukumbatia gharama ya uaminifu-mshikamanifu kwa Yesu na gharama ya utii kwa Mungu mmoja, mwongofu kwa kweli anampa Mungu heshima inayostahili, kwa kuwa yeye anatoa ushahidi wa thamani ya urafiki wa Mungu na thamani ya ahadi za Mungu mbele ya macho ya jirani zake. Mwandishi anazileta mada hizi katika sura ya 4, mstari wa 16. Kwa hiyo mwongofu anahimizwa hata asione haya, asiiweke ndani shinikizo la kijamii kutoka nje, ili kukataa kipengele hicho chake mwenyewe ambacho washiriki wasioidhinisha wa mfumo, ulimwengu wa nje, wanakiona kuwa kibaya.

Nne, mwandishi anaweka pambano la msikilizaji na uzoefu wa kuaibishwa dhidi ya hali nyingine ya kifasiri, mfumo wa ulimwengu wa vita vya kiroho juu ya maisha yao. Kuelekea mwisho wa barua yake ya kichungaji, mwandishi anaandika, uwe na kiasi, jihadhari, adui yako, Ibilisi, anatembea huku na huku kama simba angurumaye akitafuta mtu ammeze. mpingeni, mkibaki imara katika tumaini lenu, mkijua kwamba dada na ndugu zenu ulimwenguni pote wanakabiliwa na aina zilezile za mateso.

Katika kifungu hiki, majaribio ya jirani asiye Mkristo ya kuwarekebisha Wakristo yanafasiriwa kama majaribio ya adui wao wa ulimwengu kuwaondoa kutoka kwa lengo jema la Mungu kwao. Mwandishi kwa hivyo anaziweka upya ili kuona upinzani dhidi ya shinikizo hizi za kijamii kama njia ya ushindi wa heshima. Ni upinzani kwa adui wao wa ulimwengu, kwa majaribio ya Shetani ya kuwafanya wasafiri katika safari yao ya Uungu.

Sasa, tumezungumza katika mhadhara wetu wa kwanza kuhusu jinsi watu hutetea heshima yao katika aina ya maingiliano ya kijamii ya changamoto-repost. Tuliangalia jinsi Yesu alivyotetea heshima yake wakati ofisa wa sinagogi alipopinga kwa kutilia shaka ufaafu wa kuponya siku ya Sabato. Iwapo mtu mwenye heshima anatukanwa au changamoto nyingine ya kuheshimiwa, mtu huyo amewekewa masharti ya kitamaduni ya kulipiza kisasi, akitoa chapisho litakalokabili changamoto na kuhifadhi heshima mbele ya umma.

Bila shaka, inaangukia kwa watazamaji kuamua ikiwa mtu aliyepingwa amefanikiwa kutetea heshima yake mwenyewe. Na katika aina hizi za mashindano, kwa kawaida ni yeye, ndiye anayehusika. Viongozi wa Kikristo, kama Petro, walitaka kukuza repost maalum ya Kikristo.

Wafuasi wa Yesu watakali changamoto zinazowaletea heshima, lakini si kwa kutumia sarafu ileile ya matusi au jeuri ambayo ulimwengu wa nje huwarushia.

Mfano wa Yesu kwa mara nyingine tena ndio mahali pa kuanzia kwa tafakari ya mwandishi. Anaandika katika sura ya 2, mistari ya 22 na inayofuata, Yesu alipotukanwa, hakukariri kwa matukano zaidi, bali badala yake, alijikabidhi kwa yule ahukumuye kwa haki, yaani kwa Mungu.

Mwandishi anawaita Wakristo wote basi kuitikia wanaowadharau kwa kufuata kielelezo cha Kristo, akinukuu kutoka 3, mistari wa 9, si kurudisha ubaya kwa ubaya, si kurudisha dharau kwa tusi, bali kinyume chake, kueneza baraka, kwa maana ndivyo mlivyoitiwa ili mrithi baraka. Mwandishi anadumisha tumaini kwamba hatimaye, kwa kutenda mema, kwa kurudisha mema yanapoonyeshwa maovu, Wakristo watawashinda majirani zao watapindua shutuma ambayo majirani zao wanawaletea kwa vile wanaona kwamba Wakristo kweli ni wenye mioyo ya ukarimu, wenye fadhili, wenye heshima, wenye huruma na wenye kuheshimika. Kwa hivyo, mwandishi anatumai kwa aina hii ya repost, kwa kurudisha jema kwa uovu, mwandishi anatumai kwamba Mkristo, atanukuu, kunyamazisha kashfa za ujinga za watu wapumbavu, kama tunavyosoma katika 2:13 hadi 3:15. Badala ya kujinyenyekeza kwa hisia ya aibu au kujitangaza tena kwa namna ambayo inaweza kuwapinga, Wakristo wanaitwa kuwa tayari kutoa utetezi wa maneno kwa upole lakini wa kujitolea, kuomba msamaha, hotuba ya utetezi katika 3:15 kwa ajili ya ahadi zao mpya na matendo, kujitolea kwao kwa Yesu na Mungu mmoja.

Mwandishi anawataka wajue ni kwa nini wao wenyewe wamefanya uchaguzi wao na, hivyo, kwa nini hawatakata tamaa, wakiendelea katika mwelekeo ule ule walioanza na uongofu wao. Na wanataka mwandishi anataka waongofu kutumia hii, zaidi ya hayo, kama fursa ya kutoa ushuhuda wa matumaini yao kama Wakristo. Mwandishi hapa katika 3:15 hadi 16 anarudi tena kwenye usadikisho kwamba punde au baadaye, mwenendo mwema wa kundi la Kikristo utawashinda jirani zao kwa ushuhuda wao na kuwafanya wale wanaoibisha sasa Wakristo wajaibishe wenyewe.

Tulitaja kwamba viongozi wa vikundi vya wachache na tamaduni za wachache walizingatia sana kuwakinga washiriki wa kikundi chao dhidi ya aibu au kukataliwa kwa watu wa nje, kutafsiri tena uzoefu wa aibu na kukataliwa kwa njia ambazo zingewezesha uvumilivu unaoendelea na kujitolea kwa kikundi cha wachache. Lakini pia tulitaja kwamba viongozi hawa wa kikundi pia kwa kawaida waliona ni muhimu kuthibitisha heshima ambayo wanakikundi wao wanafurahia kwa sasa mbele ya wale ambao maoni yao yalikuwa muhimu. Na kama ilivyo kwa tamaduni za walio wachache wa Kiyahudi, vivyo hivyo na utamaduni wa walio wachache wa Kikristo, kuheshimiwa mbele za Mungu ilikuwa mada kuu katika suala hili.

Kujiunga na vuguvugu la Kikristo kunaweza kuwaletea Wakristo aibu machoni pa watu wa nje, wale ambao wamebaki gizani juu ya Mungu, lakini pia kumewaletea heshima kubwa zaidi katika mahakama kuu ya maoni, mahakama ya Mungu na mahakama ya wale ambao wameangazwa na nuru ya Mungu, yaani Wakristo

wenzao. Na kwa hiyo, mwandishi, katika neno hili lote la kichungaji, anavuta fikira kwenye maoni ya Mungu mmoja: wale wanaorundika aibu juu ya Wakristo siku moja watatoa hesabu kwa yeye ambaye amesimama tayari kuwahukumu walio hai na wafu. Waongofu hawa wanafurahia nafasi ya upendeleo sana dhidi ya watu wa nje kwa kundi la Kikristo ambao wanamwasi Mungu mmoja kwa uwazi.

Jaribio ambalo Wakristo huvumilia sasa laweza kuwa gumu, lakini kupepetwa kunakongojea wale walio nje ya kundi la Kikristo ni kali zaidi, na tokeo lako ni baya zaidi. Mwandishi anawahakikishia wasikilizaji kwamba heshima iko mbele yao. Ukweli wa imani yao unaodhihirishwa kupitia majaribu haya utaongezeka tena katika kunukuu 1 Petro 1:7, utazidi kuwa sifa na utukufu na heshima katika ufunuo wa Yesu Kristo.

Mwandishi ananukuu katika 1 Petro 2:7 neno lenye mamlaka la Mungu kama uthibitisho wa uhakika wa uthibitisho wa mwisho wa mwongofu. Neno hilo linatoka katika Isaya 28 mstari wa 16, kila amwaminiye, yeyote anayemtumaini hatatahayarika. Kutokana na hili, mwandishi anahitimisha katika 1Petro 2:7 kwamba heshima ni kwenu ninyi mnaoamini, kama vile heshima ilivyomjia yeye aliyekataliwa na wanadamu, bali alichaguliwa na kuwa wa thamani katika hesabu ya Mungu.

Heshima, hata hivyo, si tu ahadi ya wakati ujao kwa waongofu. Mwandishi anakaa kwa kirefu juu ya heshima wanayofurahia sasa kwa sababu ya kuipokea injili na utii wao kwa neno hilo. Anazungumza kuhusu Mungu kuwapa kuzaliwa upya kwa tumaini lililo hai katika 1:3. Wanazaliwa upya kwa nguvu ya neno kwa uzima usio na mwisho badala ya kuendelea kuishi maisha ambayo yanakabiliwa na kifo na kuoza.

Huu ndio mwisho wa sura ya 1 , mstari wa 23. Urithi wa kuzaliwa upya huku ambao wamepewa ni, wakinukuu 1:4 na 5, urithi usioharibika na usio na uchafu na usiofifia, unaotunzwa mbinguni kwa ajili yenu ninyi mnaolindwa na nguvu za Mungu kwa njia ya kuaminiwa kwa ukombozi ulio tayari kufunuliwa katika majira ya mwisho. Mwandishi anawakumbusha juu ya thamani yao machoni pa Mungu, thamani iliyoonyeshwa kwa bei ambayo Mungu alilipa, akinukuu, damu ya thamani ya Kristo kama ya mwana-kondoo asiye na doa, asiye na doa, bei iliyolipwa ili kuwanunua tena wanafunzi kutoka katika maisha yao ya awali pamoja na njia zake za ubatili.

Picha hii, kwa bahati, ni yenye nguvu sana kuwatenganisha waongofu na maisha yao ya zamani, maisha yale ambayo majirani zao wanajaribu kuwavuta kwayo, kwa sababu kutoka katika uzima huo kulinunuliwa kwa bei isiyopungua kifo cha Yesu, kifo, kana kwamba, cha Kristo kama mwana-kondoo asiye na doa. Kukubali mbinu za jirani zao za kuwaaibisha kungekuwa sawa na kufuta mema yote ambayo kifo cha Kristo kiliwafanyia. Waongofu hawa wanapokusanyika wakati huo, kama mawe yaliyo hai kumzunguka Yesu, jiwe lililo hai, wanashiriki katika heshima ya chaguo, jiwe la msingi la thamani, wanapoendelea kuunganishwa pamoja kumzunguka Kristo katika nyumba ya kiroho.

Petro anawawekea hadhi ya juu ya kuitwa ukuhani mtakatifu, kampuni iliyotengwa kwa ajili ya huduma maalum na kupata kwa Mwenyezi Mungu. Baadaye katika sura hiyo hiyo, katika sura ya 2, mstari wa 9, mwandishi anatumia maporomoko ya vyeo vya heshima kwa wasikilizaji. Ninyi ni mzao mteule, ukuhani wa kifalme, taifa takatifu, watu wa milki ya Mungu.

Wamehama kutoka mahali pa aibu, mahali pa watu wasio Wakristo, hadi mpaka mpya wa waungwana, msingi wa kujistahi na ujasiri wa kiadili unaokita mizizi katika uhusiano wao na Mungu na wao kwa wao. Heshima hii yote, kwa njia, iko hatarini ikiwa watakubali mbinu za aibu kwa shinikizo la kijamii la majirani zao. Ikiwa wanakubali kurekebisha na majirani zao, na wasio Wakristo, wanapoteza heshima yote ambayo mwandishi anathibitisha kwamba wamepata katika Kristo.

Mwandishi anaendelea kusema katika 2:10, wamehama kutoka mahali pa aibu, mahali ambapo mwandishi anaweza kueleza kuwa ni giza, kitambulisho cha kutokuwa watu hata kidogo, maisha ya ubatili, maisha yanayolingana na matamania ambayo watu wanayafurahia kwa ujinga, maisha ya kukimbia pamoja na jirani zao katika gharika ya upotevu. Na wamehama kutoka hapo hadi mahali pa heshima kubwa, hadi kwenye nuru ya ajabu ya Mungu, pengine pia ikiwa ni pamoja na maana ya kuangazwa kuhusu vigezo halisi vya maisha katika ulimwengu huu mbele ya Mungu mmoja. Wamehama kutoka kutokuwa na utambulisho hadi kutambuliwa kuwa watu wa Mungu mwenyewe, maisha ya utakaso kupitia itikio la utii kwa Mungu na kujiepusha na tamaa za kimwili zinazotia doa wema wa mtu.

Na badala ya kukimbia na majirani zao katika gharika ya uharibifu, sasa wanakimbilia mapenzi ya Mungu badala ya tamaa za kibinadamu. Kwa hivyo mwandishi anachora picha ya maisha yao kama Wakristo kama maisha ya heshima zaidi kuliko maisha ambayo waliacha nyuma. Kwa hiyo, tunatumai, hii itawapa motisha waongofu hawa kutokubali shinikizo la majirani zao kurejea njia ya maisha ya zamani, isiyo na heshima.

Heshima, tumesema, ni thamani ya kijamii. Inategemea watu wengine kudumisha. Ninaweza tu kushikilia ufafanuzi wangu tofauti wa kile kinachoheshimiwa peke yangu kwa muda mrefu.

Ninahitaji kikundi cha watu wengine muhimu kusaidia kutafakari haya kwangu na kunithibitisha kwa kiwango ambacho ninajumuisha maadili haya. Na kwa hivyo, Petro wa Kwanza pia anatoa umakini wa kutosha kwa kuimarisha matrix hii ya kijamii ambayo inawezesha uvumilivu. Hiyo ni kusema, jumuiya ya Kikristo yenyewe lazima itoe usaidizi wa kijamii na uthibitisho wa kibinafsi unaohitajika ili kuwazuia watu binafsi wasirudi kwenye njia yao ya zamani ya maisha na mitandao yao ya awali ya usaidizi.

Kwa hiyo, mwandishi anawasihi wasikilizaji kutoka mwanzo hadi mwisho katika mshipa huu kuonyeshana wao kwa wao upendo wa kindugu na wa kindugu usio na unafiki, unaodumu kutoka moyoni, kutafuta maelewano na umoja katika 3:8, kuonyesha usaidizi na ukarimu usio na kinyongo katika 4:8 hadi 11, na kuvumiliana wao kwa wao kwa ule unyenyekevu wa upole ambao unakuza upatanisho katika sura ya 6 na mshikamano ni muhimu katika sura ya 3 na 5. vifungo vya uhusiano ndani ya kikundi huwa na thamani zaidi, nguvu zaidi, na muhimu zaidi kuliko mtaji wa uhusiano ambao watu wa nje wanayo. Uhusiano wa waume na wake Wakristo hupewa uangalifu wa pekee kuhusiana na uthibitisho wa heshima ya waamini. Akizungumza na waume, mwandishi anaandika, katika kuishi kwenu pamoja, wafikirieni wake zenu kama jinsia dhaifu, mkimpa mwanamke heshima kama mtu ambaye pia ni mrithi pamoja nanyi wa zawadi ya maisha yenye neema.

Kwa kweli haya ni maandishi ambayo mara nyingi hukatwa katika tafsiri. Uoanishaji wa motisha na vitendo huelekea kupata ukungu, lakini nimewakilisha hapa kwa njia inayolingana na kishazi cha Kigiriki kwa karibu sana. Mwandishi anasema kwamba mtu anapaswa kuzingatia mke wake kwa msingi wa ukweli kwamba yeye ni dhaifu kimwili, ambayo mara nyingi ni kesi, si mara zote kesi, lakini kwa hakika, katika ulimwengu wa kale, ni mara nyingi kabisa kesi.

Lakini pia kutoa heshima kwa mke Mkristo kwa msingi wa kuwa mrithi pamoja nawe. Hiyo ni kusema, aina ya kuzingatia ya hua inaambatana na dhana za zamani za mwanamke kama mwanachama dhaifu zaidi wa jozi. Lakini amri ya kutoa heshima inaambatana na kitambulisho cha kipekee cha Kikristo cha mke Mkristo kama mrithi mwenza wa utukufu.

Hiyo ni kusema, katika uhusiano unaofanana zaidi na ule wa dada na kaka katika kaya, ambao ni uhusiano sawa zaidi kwa rekodi, kuliko sheria ya kidaraja kama vile mume na wake huwa katika ulimwengu wa zamani. Sasa, mazingatio yetu ya lugha ya heshima na aibu katika 1 Petro na mienendo ambayo wasikilizaji wa 1 Petro, waliohutubiwa wa 1 Petro walikabili, na aina ya mkakati wa balagha ambao Petro anatumia kuwasaidia kukabiliana na changamoto za hali hiyo ina maana dhahiri kwa Wakristo leo. Sitazingatia uwezekano wote, lakini badala yake utusogeze kuzingatia moja ambayo inaonekana kwangu badala ya kushinikiza tunapozingatia kesi ya kanisa la kimataifa.

Kwa njia ya mapitio, wacha niseme kwamba mwandishi wa 1 Petro anajaribu kuwawezesha wasikilizaji wake kudumisha mwelekeo mpya ambao walikuwa wameuchagua kwa ajili ya maisha yao licha ya shinikizo wanalopitia kutoka nje ambalo linalenga kupotosha kujitolea kwao na kuwafanya kusaliti umaizi waliokuwa nao ambao ulisababisha uongofu wao. Mwandishi huwasaidia kufafanua rasilimali za kiishara na kijamii wanazohitaji ili kudumisha uchaguzi wao wa kimaadili mbele ya shinikizo la jirani zao. Kujumuisha neno na mikakati inayopatikana katika 1 Petro

ingeanzia kwa uhakika zaidi pale tunapopata mienendo sawa ya kijamii inayoikabili jumuiya ya imani.

Sehemu kubwa ya familia ya Mungu ya kimataifa iko katika nchi nyingi zisizo za Magharibi, kwa mfano, India, China, Indonesia, Nigeria, nchi nyingi za Kiislamu, na katika nyakati za zamani, Umoja wa Kisovyeti. Wakristo katika nchi hizi wanaendelea kukabiliwa na karipio, ubaguzi, kupoteza upendeleo, na njia za kujikimu, hata kufungwa gereza na kifo kwa vile tamaduni kuu na nyingi katika maeneo hayo zinaendelea kutumia mbinu zote za kudhibiti upotovu walizonazo kuwarekebisha Wakristo. 1 Petro anapendekeza njia za kuwategemeza Wakristo katika mazingira yaliyoziuliwa na yenye uadui.

Hii ni muhimu hasa kwa sababu nyingi ya mazingira hayo yenyewe ni tamaduni za heshima na aibu. Kwa hivyo, hotuba ya 1 Petro kwao ni ya moja kwa moja, ya kitamaduni. Lakini tunaweza kufanya nini ikiwa tunatazama maisha haya nje ya mazingira hayo? 1 Petro adokeza kwamba tunaweza kujihusisha na wanaoteswa, tukiwatia moyo dada na ndugu zetu katika shindano lao tukufu.

Maandishi yanapendekeza kufanya uhalisia wa kanisa kama msingi wa kijamii kwa uvumilivu kuhisiwa kwa umakini zaidi, ambayo ni kusema, kutoa msaada wa moja kwa moja na wa kutosha wa kijamii kwa dada na kaka zetu Wakristo ambao wanakabiliwa na shinikizo kubwa la kijamii kutoka nje ya kanisa. Tunaweza kufanya hili lisikike kwa uwazi zaidi kupitia maombi na usaidizi wa kimwili, hasa wakati msaidizi mkuu wa familia anapofungwa au kuondolewa wakati vikwazo vya kiuchumi vinapotumiwa kama njia ya kulazimisha, na kufanya kazi kupitia diplomasia kwa ajili ya kukomesha mateso ya kidini. Tunaweza kuwasiliana na dada na kaka zetu na kuuliza maswali yatakayowawezesha, ambayo yatawapa fursa ya kueleza na kukumbuka sababu zao wenyewe za kuacha njia hiyo ya maisha ya zamani na mashirika yake, ili kuunga mkono kujitolea kwao wenyewe kwa kuendelea kwa chaguo lao la awali mbele ya majirani zao au mnyanyasaji wa serikali yao.

Na 1 Petro inapendekeza kwamba inaweza kuwa muhimu kwetu kuwa sauti inayowajulisha jinsi wanavyothaminiwa na dada na kaka zao ulimwenguni pote, jinsi tunavyostahi kile ambacho wako tayari kukabili kwa sababu ya thamani ya imani yao kwao, na kutafuta njia nyinginezo za kuthibitisha adhama yao. Kwa njia hii, tunaweza kutenda kama vile mwandishi wa 1 Petro mwenyewe alivyotenda na kutumaini kwamba Wakristo wengine wangetendeanza. Tunaweza kutenda kwa njia ambazo zitathibitisha heshima ya dada na ndugu zetu Wakristo kwa sauti kubwa na yenye maana zaidi kuliko majirani wao wanavyotaka kuharibu heshima yao.

Huyu ni Dk. David DeSilva katika mafundisho yake juu ya Ulimwengu wa Kitamaduni wa Agano Jipya. Hiki ni kipindi cha 2, Tukisoma 1 Petro Aliyepatana na Heshima na Aibu.